

SLOVENSKI NAROD.

Iskaja vsak dan popoldno izvešči nedelje in praznike. Inse rali: Prostor 1 m/m x 54 m/m za male oglase...

Table with subscription rates for 'Slovenski Narod' in Ljubljana and abroad, listing annual, semi-annual, and quarterly rates.

Uredništvo „Slov. Naroda“ Knaflova ulica št. 5, I. nadstropje. Telefon št. 34. Dopise sprejema le podpisane in zadostno frankovane.

Upravištvo „Slov. Naroda“ in „Narodna Pisanica“ Knaflova ulica št. 5, prtljčno. — Telefon št. 304.

Posamezna številka velja 1'20 K. Poštnina plačana v gotovini.

Dr. Pavel Breznik:

Pismo iz Pariza.

Mednarodni kongres srednješolskih profesorjev v Parizu.

Mednarodni kongres srednješolskih profesorjev, ki se je vršil od 5. do 10. aprila 1920 v Strasbourgu, je sklenil, da se priredi letos kongres v Parizu...

Na pariškem kongresu je zborovalo 72 zastopnikov 13. narodov. Jugoslovijci so zastopali g. Jeremija Živanoviča, profesor iz Beograda...

Predsednik je po pozdravu takoj razvil program, kaj je vse treba urediti in napraviti: 1. sestaviti narvedbe in zakone o srednješolskem pouku...

Na strasbourgškem kongresu so se stavili zastopnikom raznih narodov vprašanja o srednješolskem pouku. Tekom leta so posamezna profesorska društva izdelala odgovore, ki so jako zanimivi...

Alfonz Daudet:

Tartarin na planinah

Roman.

Prevedel dr. Ivo Šorli.

Lahko si mislite, kako je dobrodušni naš planinec naletel, ko je vzel stol in se približal, z očitnim namenom, da bi bil tudi on takole od strani dizežen njunega poučljivega pogovora...

Tam je ležalo nekaj angleških romanov, pomešanih z debelimi svetimi pismi in raztreseni letniki Švicarskega planinskega društva.

Blodeč dalje je na pol odprl vrata k biljardu, kjer je čisto sam igral italijanski tenor in se pretvarjal na vse načine, da bi se čim bolj izkazal s svojimi kretnjami in posebno še manšetami pred lepo sosedinjo.

uk bo obsegal torej predvsem praktične vaje. Nevarno je zahtevati od enajstletnega otroka, da dela sam doma latinske naloge.

I. humanité classique (latinščina); II. humanité moderne (več materinščine in tujih jezikov).

Torej enotna srednja šola v prvih treh razredih, bifurkacija v četrtem razredu, ker se je tu že spoznalo, ali je otrok bolj nadarjen za latinščino ali za živi jezik.

Bifurkacija traja dve leti (četrtri in peti razred). Nato zopet delitev vsakega oddelka v dva in sicer bi se učile v prvem oddelku bolj naravoslovne vede (sciences), v drugem pa slovostvo (lettres).

Vsaki razred naj ima razrednika (professeur principal) in to naj bo profesor za materinščino. Na koncu vsakega leta naj bodo izpiti, katerih namen je, ustaviti v napredovanju v višji razred one učence, ki ne morejo ali nečesto slediti pouku.

Nato se je stavila delegatom raznih narodov cela vrsta vprašanj, na katera so odgovorili naslednji dan. Evo vam par zanimivosti iz množice govorov: V skoraj vseh državah so srednje šole skupno za dečke in deklice, torej povsod koedukacija, ponekod tudi v ljudskih šolah (kakor v Holandiji).

dajočimi lasmi, napravi dva koraka proti došlecu in ga premeri tako izzivajoče in grozeče, da vrti planinec raiši niti ne vršaša, kaj mu hoče, nego se obrne kar na peti in odpravi zopet ven.

Prijazni pej niso videti na severu ljudje! Vzklikne na glas ter trdo zapre vrata za seboj, da bo divjak vedel, kako malo se ga kdo boji!

Zadnje pribežališče je salon, in on gre zdaj tja... Orco! — mrtvašnica, prijatelj moji! Mrtvašnica kakor je ona na gori Sv. Bernarda, kjer očetje menihi razpostavijo izpod snega izkopane nesrečnike v prav tistih legah, kakor jih je bila zalotila mrzla smrt.

Povejta pa vi, če ni prava mrtvašnica ta salon na Rigü-Kulmul! Vse dame in „misses“ leže strnjene, neme, v gručah po divanih ob stenah ali pa vsaka zase, kjer so reve pač otrpnele. Se drže v svojih rokah albume, modne liste ali ročna dela, ki so jih držale, ko jih je stisnil ledeni mróz...

Med žrtvami so tudi generalove hčerke, vseh osem malih Peruvank s svojimi zafranastimi obrzi, katerih poteze pa so zdaj vse tako razdrte, da je le še bolj čudno videti te živo kričeče trakove po njih angleških toaletah kuščarčne barve. Uboge male prekmorke so se človeku v tem mrzlem stanju še bolj smilile, ker si jih skoraj ni mogel misliti drugače, nego kako skačejo in se pačijo po vrhovih kake palme v njih vroči domovini.

Tam doli na koncu dvorane pa lehdi strahotna senca starega diplomata. Mrtve leže

skupaj razven pri telovadbi, edina Italija jih skuša strogo ločiti. Italija je edina dežela, ki v srednjih šolah nima internatov. Na Holandskem so vse šole občinske in vse zastonj, Belgija nima mature, Poljska jo hoče odpraviti v drž. srednjih šolah. Na Luxembourškem morajo vsi otroci posečati do 13. leta skupno ljudsko šolo.

Razven tega se je obširno obravnava la cela vrsta drugih zanimivih vprašanj, predvsem o reorganizaciji in enotnosti srednješolskega pouka, a vedlo bi predaleč, da bi tu priobčil vse posameznosti.

Pod vodstvom francoskih tovarišev so si udeleženci kongresa ogledali zanimivosti Pariza in razven tega tri liceje: Lycée Henri IV kot tip starega francoskega liceja, sprejem prirčen kot povsod, šampanjec, napitnice... Profesor Ibrovac se je v imenu tujih delegatov zahvalil za krasen sprejem in omemnil, da je lycée Henri IV eden onih francoskih licejev, ki so za časa svetovne vojne mnogo sto srbskim dijakom nudili gostoljubno bivanje.

Kot tip modernega liceja so si udeleženci ogledali lycée Louis le Grand, kjer so zborovali, in kot tip liceja na deželi lycée Lakanal v Bourgas-Reine južno od Pariza. En dan se je napravil izlet v Versailles, kjer so si ogledali zgodovinski grad in krasne kraljevske vrtove. Na kosilo so bili povabljeni v lycée Hoche, kjer se je razvila prav živahna zabava, h kateri ni samo pripomogel izvrstni burgundec, ampak tudi jugoslovanske cigarete g. Živanoviča, ki jih udeleženci niso mogli prehvaliti, in pa govori, izmed katerih je oni gospe dr. Steinkuševke poslušalce naravnost navdušil. S svojimi prirčnimi besedami si je znala osvojiti srca vseh za Jugoslovijce. Pred odhodom so udeleženci položili v hišni kapeli venec na spominsko ploščo v vojni padlih dijakov in profesorjev.

Kongres je bil tudi sprejet od občinskega sveta pariskega v hotelu de Ville in so imeli udeleženci priliko videti krasno notranjost pariške mestne hiše. Razven tega so se skupno napotili pod Arc de Triomphe h grobu neznanega vojnika in tam položili venec. Jugoslovanska delegacija je položila venec iz cvetk v barvah narodne trobojnice z napisom „La délégation des professeurs yougoslaves au soldat inconnu francais.“

Kongres se je končal s slavnostnim banketom in na njem se je g. dr. Korun zahvalil v imenu jugoslovanskega združenja profesorjev

za sprejem v mednarodno združenje. Pribodnji kongres se vrši avgusta 1922 v Luxembourgju.

Ob jubileju. (Petinštiridesetletnica akad. društva „Triglav“). Dne 9. t. m. proslavi akademično društvo „Triglav“ v Celju svojo 45 letnico.

45 let — lepa doba v človeškem življenju, a le redka v zgodovini in obstoju kakega društva. Ze ta doba, ki jo je društvo preživelo v vednem delu in boju za naš narod, ter dejstvo, da ob proslavi 45 letnice delovanja s svežimi in čilimi silami pripravlja v osvobodjeni domovini nove smernice svojega dela, dokazuje, kako trdna je bila podlaga, na katero je bil „Triglav“ ob ustanovitvi postavljen ter kako silne so srčne vezi, ki so ves čas društvenega obstoja spajale mlade in stare Triglavane v pravo jugoslovensko družino.

Dne 6. novembra 1875 vršil se je v juridični dvorani IV. vseučilišča v Gradcu ustanovni občni zbor društva, ki je bil zelo mnogobrojno obiskan ter je brez debate sprejel pripravljena pravila in predlog, da se ustanovljuje društvo imenuj „Triglav“.

Naš „Triglav“ je stal kot novo-rojeno dete v velikem nemškem Gradcu navezan le na svoje člane in njih podporo ter moč. Namen društva je bil, kot pravi zapisnik, predvsem ta, buditi med člani narodno zavest.

To se je vršilo na ta način, da so se društveniki vadili v domači govoric, da so se v nepriziljenih sestankih pri zabavah in izletih medsebojno spoznavali, ter navduševali za narodno stvar.

Biti slovenske krvi, bodi Slovencu ponos, to je bilo geslo „Triglavovca“.

Prvotno brez strehe, je našel „Triglav“ prvo zavetišče pri Slovanski čitalnici, ki mu je na občnem zboru darovalo svoje pohištvo, s katerim se je „Triglav“ na to preselil v lastne prostore.

Skupno z drugimi slovanskimi društvi v Gradcu je bil „Triglav“ kmalu ona skala, na kateri je naša mladina zidala trdno stavbo slovenske in slovanske misli in v to skalo so se zaletavali leta in leta njegove majčkene, orokadvičene roke na tipkah, njih rumenkasti odsev igra na njegovem obrazu... Preveč zaupajoč svojim močem in svojemu spominu se je bil nesrečni baron von Stoltz izgubil v neko polko lastnega izuma, pa je ponavljal in ponavljal od istega motiva dalje, ker je bil zaman njegov trud, da bi našel konec. Naposled je sredi igranja zasnal, s njim pa tudi vse rigičke dame. Pa so še v sanjah zibale svoje romantične frizure ali svoje čipkaste čepice, ki jih imajo angleške dame tako radi in se od njih niti na potovanju ne morejo ločiti.

Planinčev prihod jih ne samo ni prebudil — še on sam, omamljen od te splošne mrzlotne in ves obupan, da bi opravil kaj proti njej, se je bil zavalil na enega izmed divanov. Tu naenkrat zadone zunaj v veži krepki, veseli akordi.

Troje muzikantov, troje tistih klavnih prikazni v dolgih, skoraj dopetnih črnih sukňah, ki so jih polni vsi švicarski hoteli, je začelo ubirati svoja godala: harfo, flavto in vijolino.

Ze po prvih notah se je naš možak kakor elektrizaran vzravnal. — Orpo dindjo! Zivio muzika!

In že dirja, že odpira velika vrata, že pozdravlja muzikante, že jih napaja s šampanjcem, brez pijače še sam pijan ter godbe, ki ga je poklicala v življenje nazaj. Ves iz sebe posnema piščal in harfo, tleska s prsti nad glavo, obrača oči, poskuša plesati, da turisti, ki so

za sprejem v mednarodno združenje. Pribodnji kongres se vrši avgusta 1922 v Luxembourgju.

Ob jubileju. (Petinštiridesetletnica akad. društva „Triglav“).

Dne 9. t. m. proslavi akademično društvo „Triglav“ v Celju svojo 45 letnico. 45 let — lepa doba v človeškem življenju, a le redka v zgodovini in obstoju kakega društva. Ze ta doba, ki jo je društvo preživelo v vednem delu in boju za naš narod, ter dejstvo, da ob proslavi 45 letnice delovanja s svežimi in čilimi silami pripravlja v osvobodjeni domovini nove smernice svojega dela, dokazuje, kako trdna je bila podlaga, na katero je bil „Triglav“ ob ustanovitvi postavljen ter kako silne so srčne vezi, ki so ves čas društvenega obstoja spajale mlade in stare Triglavane v pravo jugoslovensko družino.

Dne 6. novembra 1875 vršil se je v juridični dvorani IV. vseučilišča v Gradcu ustanovni občni zbor društva, ki je bil zelo mnogobrojno obiskan ter je brez debate sprejel pripravljena pravila in predlog, da se ustanovljuje društvo imenuj „Triglav“.

Naš „Triglav“ je stal kot novo-rojeno dete v velikem nemškem Gradcu navezan le na svoje člane in njih podporo ter moč. Namen društva je bil, kot pravi zapisnik, predvsem ta, buditi med člani narodno zavest. To se je vršilo na ta način, da so se društveniki vadili v domači govoric, da so se v nepriziljenih sestankih pri zabavah in izletih medsebojno spoznavali, ter navduševali za narodno stvar.

Biti slovenske krvi, bodi Slovencu ponos, to je bilo geslo „Triglavovca“.

Prvotno brez strehe, je našel „Triglav“ prvo zavetišče pri Slovanski čitalnici, ki mu je na občnem zboru darovalo svoje pohištvo, s katerim se je „Triglav“ na to preselil v lastne prostore.

Skupno z drugimi slovanskimi društvi v Gradcu je bil „Triglav“ kmalu ona skala, na kateri je naša mladina zidala trdno stavbo slovenske in slovanske misli in v to skalo so se zaletavali leta in leta njegove majčkene, orokadvičene roke na tipkah, njih rumenkasti odsev igra na njegovem obrazu... Preveč zaupajoč svojim močem in svojemu spominu se je bil nesrečni baron von Stoltz izgubil v neko polko lastnega izuma, pa je ponavljal in ponavljal od istega motiva dalje, ker je bil zaman njegov trud, da bi našel konec. Naposled je sredi igranja zasnal, s njim pa tudi vse rigičke dame. Pa so še v sanjah zibale svoje romantične frizure ali svoje čipkaste čepice, ki jih imajo angleške dame tako radi in se od njih niti na potovanju ne morejo ločiti.

Planinčev prihod jih ne samo ni prebudil — še on sam, omamljen od te splošne mrzlotne in ves obupan, da bi opravil kaj proti njej, se je bil zavalil na enega izmed divanov. Tu naenkrat zadone zunaj v veži krepki, veseli akordi. Troje muzikantov, troje tistih klavnih prikazni v dolgih, skoraj dopetnih črnih sukňah, ki so jih polni vsi švicarski hoteli, je začelo ubirati svoja godala: harfo, flavto in vijolino. Ze po prvih notah se je naš možak kakor elektrizaran vzravnal. — Orpo dindjo! Zivio muzika!

In že dirja, že odpira velika vrata, že pozdravlja muzikante, že jih napaja s šampanjcem, brez pijače še sam pijan ter godbe, ki ga je poklicala v življenje nazaj. Ves iz sebe posnema piščal in harfo, tleska s prsti nad glavo, obrača oči, poskuša plesati, da turisti, ki so

na ta izbruh pritekli od vseh strani, kar strmo. In naenkrat se ne more več ustavljati sili nekega Straussovega valčka, ki so ga razjarjeni godci uredali s prav cigansko strastjo. Pa planec k ženi profesorja Schwanthalerja, debolušni Dunajčanki s porednimi očmi, ki je ostala mlada, tudi še pod svojimi sivimi, napudranimi lasmi. Zagledal jo je bil na vratih salona in že jo drži okrog pasu in se vrti z njo.

— Alo, šu! Plešite vendar! kriči tudi drugim. Led je prebit — ves hotel se otaja in so začne nehotе vrteti. Vse pleše — v veži, v salonu, celo okrog dolge zelene mize v čitalnici. Ta vražji človek sam jim je vsem vlil ognja po žilah!

On pa že ne pleše več. Zakaj komaj je bil enkrat okoli, mu je zmanjkalo sapa. Samo nadzira še ta ples, ta svoj ples: spravlja plešalce skupaj, vrže bonskega profesorja v roke neki stari Angležinji, vzvišenega Astier-Rehujeta pa najbolj navihani Peruvijanki. Nihče se ne more ustavljati — iz tega strašnega planinca veje nekaj, vrag vеди kaj, kar te samo zanaša in privzdiguje. In šu, šu — nobenega pivzira, nobenega sovraštva več! Niti riževcev niti češljencev — samo še ljudje, ki plešejo in nore! Kmalu se to norenje še razširi, spleza v gorenja nadstropja, in v velikanskem stopnišču se vidi do šestega navzgor, kako se povsod sučejo težka, pisana krila švicarskih sobaric kakor da se obračajo lesene lutke pred avtomatom z godbo.

